

Rector Academiae Ienensis, Johannes Christophorus Falckner/ I.U.D.
Ac Professor Publicus Ordinarius Cum Coeteris Professoribus L. S. D. :
Christus vita nostra resurrexit, exultemus ... P.P. in festo Resurrectionis
Domini, Anno MDCLXIV.

Jena

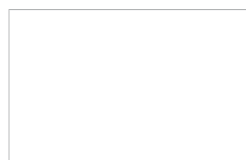
Falckner, Johann Christoph

Phil 2° 00268/03 (015)

https://dhb.thulb.uni-jena.de/receive/ufb_cbu_00007165

urn:nbn:de:urmel-b35420de-b533-4986-a8de-232d8e9f1dab3-00006524-12

Lizenz: <https://creativecommons.org/publicdomain/mark/1.0/>

15

RECTOR ACADEMIÆ JENENSIS,
IOHANNES CHRISTOPHORUS Falschner
 J. U. D. AC PROFESSOR PUBLICUS ORDINARIUS
 CUM COETERIS PROFESSORIBUS
 L. S. D.

Hic vita nostra resurrexit, exultemus; Christus mortis Victor ex sepulcro prodit, haurit mortem amplius extimefcamus. Illi hoc faciant, qui mortis medicinam, morte & resurrectione Christi nobis partam ignorant, illi paveant, quibus nulla post mortem spes superest vite melioris; illi cur verò ob Christi resurrectionem lateamus, causæ adfunt plurimæ. Adest resurrectionis illius veritas, adest resuscitati majestas, adest ingens & Christa Angelorum ministeria, ipsa imò aperta sepulcri penetralia? Quis Dominum resurrexisse eat inficias, cum audiamus ipsum cum Discipulis suis dum præbentem? Et ne quid veritatis desit, ipsa hostium impietas fidem nostram de Salvatoris nostri resurrectione confirmat, eorum verò contrà deprecandam malitiam ac incredulitatem tanta ipsorum crudelitas manifestat. Quò enim plures apposuerunt Christi sepulcro custodes, eò plures & testimonium perhiberent inimici. Adest quoque resurgentis majestas. Quis enim in omnibus creaturis suscitavit aliquando seipsum? Ineffabile illud est, ut à morte existeret ipse, qui dormit: singulare est, non est qui faciat, non usque ad unum. Etsi autem Propheta mortuum suscitavit, sed alterum, non seipsum. Ecce enim, quot annis jacet in monumento, quod à se non potest sperans ab alio suscitari, ab eo usque, qui triumphavit mortis imperium in seipso. Inde est, quòd ceteros quidem dicimus suscitatos, Christum verò resurrexisse, qui solus virtute propria Victor prodit de sepulcro: graviter scribit pius ille Abbas Claravallensis scrm. I. de Resurr. Pater insuper eadem hæc resurgentis majestas è latiori Solis ortu, elucefcit è splendido Ministrorum comitatu. Sol enim, qui in passione Salvatoris nostri condoluit, ejusque mortem lugubri quasi veste profectus quatus est, resurgentis vitam nitidioris lucis splendore restatur; & tanquam bonus Minister sicut tunc obsecratus est ad exequias sepulture, modò coruscet in resurrectione obsequium. Adest quoque Angelorum, Domino ministrantium exercitus, sicut in extremo exanitionis gradu, cum à Diabolo Salvator noster tentaretur, Angeli adfuerunt, eique ministrarunt patienti, quis dubitet, longè plurimos adfuisse quoque resurgenti. Ex horum numero unus janitoris quasi defunctus officio est, lapidem à sepulcri ostio revolvendo. Minime sanè, ut egredienti Domino aditum præberet, sed ut Dominum jam resurrexisse, mundo monstraret; non ut Domino ad resurgendum auxilium præstaret, sed ut confectis ad credendum fidem daret. Sed nec resurrectionis Christi tacenda utilitas est. Quid enim commodi non afferat Christi resurrectio, cum ea ipsa futura nostra ad vitam æternam resurrectionis fundamentum sit certissimum, contra mortis verò terrores præsidium unicuique, idemque firmissimum? Euerunt sanè inter gentiles quoque, beneficii licet hujus, per Christum nobis acquisiti prorsus ignorantes, qui ut ostenderent, sibi robur esse & æs triplex circa pectus adversus externa omnia, mortem non solum alto supercilio contemserunt, sed & læto quasi animo adventantem exceperunt, quin honorificis titulis ornavant. Ceu apud Platonem in Apolog. legimus, quòd Socrates *ἡμῶν νόμος* mortem appellavit, quemadmodum etiam apud Euripidem *ὑμῶν Φεγγαῶν* insignitam eam reperimus. Verum si sed venenum dici debeat. Novimus enim è sacris divinisque litteris, quòd non nisi illi, qui in Domino moriuntur, beati sint. reliqui verò quia non credunt, jam judicati sunt, quia non credant in nomen Filii DEI. Nobis igitur, qui in Christum credimus, ac firmà fide tenemus, quòd propter peccata nostra in mortem traditus ille sit, propter justificationem verò nostri è mortuis excitatus, mors demum lucrum est, certissimaque ad vitam æternam janua. In nostris enim solum auribus, non in Judæorum, non in Mohammedanorum, non in Paganorum, sonat suavis illa vox Salvatoris: Vivo ego, & vos vivetis. Ego sum resurrectio & vita: qui credit in me, etiam si mortuus fuerit, non timeremus; simul tamen & resurrectionem ostendit, ut nos quoque resurgere posse, confidamus. Resonet igitur semper in ore nostro vox illa dulcissima: Resurrexit Christus. Si verò ad vitam resuscitati eternam concupiscimus, à morte peccatorum resurgere prius nos hic oportet. Si stola justitiæ ornari desideramus, veterem illam pravæ vitæ omnisque iniquitatis tunicam abjicere nos oportet. Apparet Angelus, resurrectionis Christi interpres, in stola candida. Candor vestis non splendorem solum denuntiat nostra solennitatis, sed debita quoque admonet nos puritatis. Nostrum igitur causâ habitum illum adsumit, ut nos informet, in candida veste apparuit, ut futuram no-nem suam nobis iterum acquisivisset. Operam igitur demus, ne nudi inveniamur, studeamus tunicâ illâ salutis vestiri, satagamus pallio justitiæ Christi operiri. Induamus, Aminum nostrum Jesum Christum. Gratos denique etiam nos exhibeamus erga Ecclesiæ hujus Diaconos, qui beneficia illa, Christi Salvatoris nostri passione, morte ac resurrectione nobis parva, fideliter nobis annunciant: eamus ad sepulcrum Christi cum piis fratribus, sed non sine aromatibus pretiosis. Ipsi verò Christi corpus ungemus largiter, ubi ejus Ministris benefecerimus hilariter! Hilarum enim datorem diligit DEUS. P. P. in festo Resurrectionis Domini, Anno clō Jōc LXIV.

Typis Bauhoferianis.

urn:nbn:de:urmel-b35420de-b533-4986-a8de-232d8e9f1dab3-00006524-22